

$$dA = \delta H_A^\lambda A^\varphi$$

Jurij Režek

V literaturi o gospodarski rasti je večkrat mogoče najti trditev, ki je med gospodarstveniki splošno sprejeta, namreč da je tehnološki napredek najpomembnejši dejavnik gospodarske rasti. Ne bomo se ukvarjali s prepisovanjem pretežkih infinitezimalnih matematičnih izpeljav v naslovu podane poenostavljene (!) enačbe in z vključitvami teh izpeljav v neoklasične ekonometrične modele gospodarske rasti. Naj jo le, tako, kot je, uporabim za svoj namen.

H_A označuje človeški kapital v raziskovalnem sektorju, ki dela na ustvarjanju novega znanja, A je zaloga znanja, ki je dostopno v določenem trenutku, dA pa je sprememba (rast) količine znanja. Parameter δ je produktivnost raziskovalcev, λ je jakost prelivanja znanja med raziskavami in iz njih v gospodarstvo («knowledge spillover»), φ pa vpliv obstoječega znanja na ustvarjanje novega.

Tehnološki napredek omogoča rast znanja, to pa raziskave. Njegova velikost je, poenostavljeno, odvisna od števila raziskovalcev in drugih, ki to znanje ustvarjajo. Njihova učinkovitost je v neposredni povezavi z obsegom že obstoječega znanja (A). Če za neki trenutek predpostavimo, da imamo dano število raziskovalcev in za ta čas predpostavimo še vrednosti parametrov, je tehnološki napredek (dA) odvisen predvsem od obsega obstoječega znanja. Večji, kot je ta, večji je tehnološki in gospodarski napredek, ki znanje ustvarja.

Po čem pa se meri obstoječi obseg znanja? Zanimarimo neposredno, govorno komunikacijo med raziskovalci in uporabniki znanja, saj je fizično, prostorsko ali drugače omejena in možna le v »ekskluzivnem« klubu. Potem nam ostane tako imenovano »kodificirano«, zapisano in zbrano znanje. In tisti, ki jim je kaj do povečevanja znanja, do napredka stroke, do gospodarske uspešnosti, tisti ustvarjajo in uporabljajo predvsem »kodificirano« znanje. Pišejo, potem berejo, kritično presojujejo, napredujejo in spet pišejo. In ni namen referenc v poudarjanju imen posameznikov ob njih, namen je drugim omogočiti dostop do znanja, rast stroke in spodbujanje gospodarske rasti.

Zato ni več na mestu Hamletovo vprašanje »biti ali ne biti«. Odgovor, za stroko, ki jo predstavljajo raziskovalni, gospodarski in upravni sektor, je jasen. Če hočeš biti, potem moraš napredovati, če hočeš napredovati, potem piši. Povečuj skupno védenje in znanje, spodbujaj premišljevanje drugih, omogočaj napredek stroke, gospodarsko rast na svojem in na ostalih področjih, blaginjo stroke. Znebimo se slabih izgovorov, ki so opravičila sebičnih, ali pa kvečjemu »zastonjkarjev (free riderjev)«, ki napredujejo na račun volje in energije drugih, da imajo »preveč dela, da bi pisali«.

Prvo mesto za geodeta, kamor naj piše, je Geodetski vestnik. Odprt je za vsakogar. Potrebuje ga raziskovalni sektor, uprava, ki se strateško odloča in omogoča pogoje, in nazadnje tudi tisti, ki neposredno delujejo na trdem trgu geodetskih storitev.

Zato pišimo, saj se zgodba o uspehu začne pri »A«.

Jurij Režek
predsednik Zveze geodetov Slovenije